

ligere. Have de Herrer lagt Mærke til, at dette kan nærværende Lovforslag ikke give dem, thi selv om det Uænkkelige skulde ske, at dette Lovforslag gik igjennem i begge Thing inden Nytaar, er jo dermed ikke Invalideforsørgelsen forhøiet fra 1ste Januar 1875. Der maatte jo i hvert Tilfælde en Bemyndigelse til eller i alt Fald et Forslag paa Tillægsbevillingsloven, der ikke vilde kunne komme samtidig med selve Loven. Men, jeg gjentager, at det, der for mig er det Væsentved dette Lovforslag, er, at jeg ikke kan se Andet, end at det er en hensynsløs Behandling af et Regjeringsforslag, at man for et Formaal, der er saa lille som dette, ikke tager i Betænkning at slyde Regjeringens Forslag tilside og derved at svække Regjeringens Stilling, at underminere Regjeringen som Bærer af det naturlige Initiativ lige overfor større Lovgivningsarbejder og derved tillige at svække dens Gyldne til at optræde paa en mæglende Maade i den Difference, som maatte kunne komme mellem begge Thing. Det er en Underminering af Regjeringens Stilling, som den ikke kan finde sig i, og da jeg ikke paa nogen anden Maade kan udtale min Dadel over dette, vil jeg, idet jeg benytter de Midler, der staa til min Raadighed, sige, at medens det skal være mig en stor Glæde, naar det kommer frem paa et andet Stadium, at se den Foranstaltning gennemført, som her er foreslaaet, maa jeg anse det for min Pligt at negte at medvirke til, at det Forslag fremmes, som her foreligger.

Ordføreren: Den meget ærede Conseilspræsident angreb vort Forslag, som om det skulde være et Vidnesbyrd om en hensynsløs Fremgangsmaade overfor Regjeringen. Naar den ærede Conseilspræsident kastede Beskyldningen for mangelfuldt Hensyn over paa os, vil han vist indrømme mig, at denne Beskyldning, om han end kan vende den mod os, dog ogsaa maa kunne vendes imod ham. Vi have ikke haft den Praxis her i Rigsdagen eller her i Folkethinget, at vi behandle Lovforslagene anderledes, end saaledes som vi ansaa det for at være rigtigt, eller at komme med andre Forslag eller vedtage andre Beslutninger end dem, vi i og for sig ansaa for rigtige. Dette har været Praxis, og er naturlig i samme Grad stærkere blevet det, som vi have staaet overfor en Regjering, der overfor dette Thing har ladet det mangle paa den Hensyntagen, som vi med Rette kunne gøre Fordring paa. Naar vi have høvdet dette, saa høvde vi det jo fremdeles. Det er ikke begrundet i nogen Mangel paa Hensyntagen ligeoverfor Regjeringen, naar vi fastholde og søge at fremme Forslag som dette, forsaavidt det staaar i vor Magt, men det er begrundet i Hensynet til, at vi derved bidrage til, at gavnlige Foranstaltninger virkelig kunne komme ud og ikke blive hindrede af de nu fra alle Sider opvørende formelle Hensyn, der paa dette Sted skal møde os

ligesom tidligere. Naar den ærede Conseilspræsident taler om, hvorledes det er en Politik fra vor Side at behandle Regjeringens Lovforslag i denne Samling ved at begrave dem eller gøre dem til Invalider, eller hvilke andre Udtryk den ærede Minister brugte, saa vil jeg skænke den ærede Minister disse Udtryk; thi Erfaringen skal først kunne vise, hvorvidt det er rigtigt, som han her har sagt. — Med Hensyn til, hvad den ærede Minister indvøndte om selve Lovforslaget, angaaende en Forhøielse af den nu bestaaende Invalideforsørgelse, maa jeg strax gøre opmærksom paa, at naar han mente, at det skulde være rigtigt at dele det af Regjeringen forelagte Lovforslag i to Love, hvoraf det ene skulde omfatte Reglerne for Pensioneringen af Underklasserne og det andet en egentlig Invalideforsørgelse, da er der, som jeg nylig har udtalt, i og for sig ikke nogen afgjørende Forbindelse lige saa lidt inellem den Del, som er Gjenstand for dette Lovforslag, og de øvrige Regler for Invalideforsørgelsen, som mellem disse og Pensionsreglerne. Der kan med samme Grund gjøres en Adskillelse der; thi det er forskjellige Omraader, hvorom det gjælder. Jeg maa rette en Ytring af den ærede Finantsminister. Naar han mente, at denne Lov ikke vilde blive gjældende for den fremtidige Invalideforsørgelse, ligger der en Misforstaaelse til Grund herfor. Lovforslaget dreier sig om den Invalideforsørgelse, der er hjemlet ifølge den bestaaende Invalidelov; altsaa enhver Invalideforsørgelse, der gives efter den bestaaende Invalidelov, vil nyde den foreslaaede Forhøielse, medens den vil blive omordnet og omreguleret, naar en ny Lov om Regler for Invalideforsørgelsen træder i Kraft. Den ærede Finantsminister har altsaa ikke haft Andet at indvende imod, hvad her foreligger, end det Samme, som vi have hørt fra hans ærede Kolleger, nemlig, at det ikke burde ske paa denne Maade, det var ikke korrekt. Det er altsaa de samme formelle Betragtninger, som vi kende, og jeg henstiller til Thinget, hvilken Vægt det kan eller bør tillægge dem. Men naar den ærede Finantsminister endelig indvøndte, at der, for at denne Lov overhovedet kunde træde i Kraft den 1ste Januar, udfordredes en Tillægsbevilling, da skal jeg først bemærke, at dette indeholder en Forklaring af de Endringsforslag, der af Regjeringen vare stillede til de forrige, nu behandlede Lovforslag, idet man foreslog Optagelsen af en Bevillingsparagraf. Nu forstaa jeg dette, efter at jeg har hørt Forklaringen af den ærede Finantsminister, hvem man maatte maa tilskrive Initiativet i denne Henseende. (Udbudelse af Finantsministeren.) Ja, jeg skal ikke videre udtale mig derom. Jeg vil sige, at det er en Selvsølge, at Udbetalinger i Følge denne Lov ikke kunne finde Sted uden Bevilling paa Tillægsbevillingsloven eller Finantsloven; men det er lige saa klart, at, naar Rigsdagen har vedtaget en Lov som denne, der hjemler en Forhøielse af Invalideforsørgelsen,